

ל ש ל ו ם

מול המרחב האינסופי של האוקיינוס. המלחמה לא היתה מסתיימת. ובמרוצת השנים היה הכוח התעשייתי של ארצות הברית מכריע את הכף.

כמו במקרים כה רבים בתולדות המלחמות, עמד המרחב היבשתי מול המרחב הימי, ולא יכול לו.

בינתיים ביקש סטאלין הצלחות מקומיות, מבלי לגרום למלחמת עולם. מאו השתלט על סין. הוא ניסה לכבוש את קוריאה הדרומית ואת הוורטיין, שתי פעולות שנראו קלות. אולם שתיהן נכשלו. כמוהן נכשל הנסיון הקומוניסטי להשתלט על גרמניה.

הכשלון הרביעי היה חשוב עוד יותר: הצפייה הסבלנית להתמוטטות הודאית של המשק האמריקאי איכזבה. בניגוד לרוב ההשערות הוכיח המשק הקאפיטליסטי באמריקה כוח עמידה מפליא, התחזק משנה לשנה. גם כשהוטל עליו עומס ההזדיינות החדשה, אחרי פרוץ מלחמת קוריאה, הוכיח יכולת אגדלית לספק תותחים וחמאה בעת ובעונה אחת.

הגנרל מול המזכיר

מן הרגע שנעצר גל ההתפשטות הקומוניסטית באירופה ובאסיה, החל הכוח האמריקאי עולה. אולם שני גורמים הסתירו

על כף המאזניים של המזרח:

למעשה משדוש מאות דיביזיות קרביות מוכנות לפעולה.

הזליה האויר הגדול ביותר בעולם לתמיכה בחזית הקרקע. מטוסי הפילון החדשים ביותר בעולם.

300 צוללות המאיימות לנתק את התחבורה על פני הים.

התעשייה הגדלה בקצב המחיר ביותר בעולם והמכוונת כולה להתכוננות לקראת מלחמה.

אידיאולוגיה קנאית מאורגנת וממלגה המצייתת בכל מקום בעולם להוראות המרכז העולמי.

להגביר את תעשייתה, וכדי להמתין להתמוטטות המשק הקאפיטליסטי. לכן הפך מאלנקוב איש-שלום.

ארצות-הברית זקוקות לשביתת-נשק, כדי להודיין כראוי, כדי להמתין להתמוטטות המשטר הקומוניסטי וכדי להמציא במרוצת השנים כלי-טכניקה חדישים יותר שיאפשרו למי-עצמה הימית להכניע את המעצמה היבשתית מבלי שרגל חייל אמריקאי תצטרך לדרוך על הרי האוראל. לכן יסכים איש להתפשר עם מאלנקוב.

בוקוק. בוקרשט. באר-שבע

אמנם, לפי ההגיון של אבי תורת-המלחמה, הגרמני קארל פון-קלאוזוויץ, לא יתכן מצב כזה. שביתת-נשק המועילה לצד אחד, מוכרתה מטבעה להזיק לצד השני. לכן לא יתכן ששני הצדדים יהיו מעוניינים בה. אולם ההגיון האנושי אינו מת-אים, תמיד, להגיון המאתימטי הקר: שני הצדדים יכולים להאמין כי הזמן יפעל לטובתם. ורק התוצאות תוכנה מי צדק — ומי טעה.

וזה בדיוק המצב בעולם כיום. הטכניקה האנושית הגיעה לשלב המאפשר למדינה אחת לשלוט על העולם כולו. היא אפילו מחייבת מצב כזה. ישנם שני מועמדים המוכנים במפורש לקבל על עצמם עול זה.

אין ספק שבמרוצת הימים תגבר מעצמה אחת על יריבתה. אולם כיום אין אחת מן השתיים מסוגלת להתגבר על יריבתה. ושום אחת מן השתיים אינה כפופה לשלטון הרפי-תקנים המוכנים לשחק פוקר בגורל מדינתם (ובגורל עצמם). ההכרעה נדחתה. אולי לחמש שנים. אולי לדור שלם.

ולמיליוני יצורים אנושיים, דמויות עלובות על לוח השח-מת, כבאלטימור ובבוקרשט, בברלין ובבוקוק, בבריסטול ובבאר-שבע, ניתנו, לפי שעה, חייהם במתנה.

עליה זו: לאמריקה לא היה קו מדיני ורעיוני ברור, שהיה מסוגל ללכד את כוחות המערב. ובראשה עמד אדם שנפל בהרבה בשעור-קומתו מן האיש הזקן בקרמלין.

אולם בחצי השנה האחרונה קרו שני מאורעות ששינו מצב זה שיהדהדו בהיסטוריה: אייק נבחר, סטאלין מת.

שני המאורעות הבליטו לפתע, לעיני העולם המשתאה, את יחסי הכחות האמיתיים בעולם, שהיו שונים מאד מן התמונה שנתקבלה בכותרות העיתונים. הענק סטאלין לא עמד עוד מול הננס טרומן. עתה עמדו זה מול זה שני אנשים שנראו, לפחות, שווים בגודלם: הגנרל המנצח במערב, המזכיר המצליח במזרח.

הגנרל הודיע ששוב לא יסתפק ב"עצירת" הקומוניזם. הוא הודיע שיעבור להתקפת נגד במלחמה-הקרה. אמנם, אין לרשותו אידיאולוגיה-כמעט-דתית, מלהיבה וקנאית כמו זו של יריבו. במקום זה נמצא תחת ידו העושר החומרי של המדינה העשירה ביותר מאז בריאת העולם. החומר והרוח נראים, עתה, שקולים זה כנגד זה.

אמריקה לא תתקיף

לו היתה ההיסטוריה פשוטה, היתה נשאלת כאן השאלה: מדוע אין האמריקאים מתקיפים עתה את הרוסים?

התשובה: אייך לא יתקיף את מאלנקוב מאותה סיבה שסטאלין לא התקיף את טרומן. הוא יכול לפתוח במלחמה. אולם אין בידו שום אפשרות מעשית לסיים את המלחמה בהכרעה צבאית. המכונה הצבאית האמריקאית, אפילו אם תגדל פי כמה, אינה יכולה להגיע אל "ארץ-הלב" הסובייטית. היב עיבד מול היבשה. ולא יכול לה.

ברית-המועצות זקוקה לשביתת-נשק, כדי לעצור את ההתקדמות וההזדיינות של אמריקה. היא זקוקה לזמן, כדי